

Ressò

maig 17

Maximino Cerezo Barredo, Emmaús

Els deixebles d'Emmaús

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Editorial

“El cristianisme és gràcia, és sorpresa, i per això pressuposa un cor capaç de meravellar-se”

Estimats germans i germanes, bon dia! Ens reunim avui a la llum de la Pasqua, que hem celebrat i que seguim celebrant amb la Litúrgia. Per això, en el nostre itinerari de catequesi sobre l'esperança cristiana, avui m'agradaria parlar de Crist Ressuscitat, la nostra esperança, tal com ho presenta Sant Pau en la primera Carta als Corintis (cf. cap. 15). L'apòstol vol resoldre un problema que ben segur era al centre de les discussions de la comunitat de Corint. La resurrecció és l'últim tema abordat en la carta, però probablement, en ordre d'importància era el primer: de fet tot es basa en aquest supòsit.

Parlant als seus cristians, Pau parteix d'un fet indiscutible, que no és el fruit d'una reflexió d'un home savi qualsevol, sinó d'un fet, un fet senzill que va passar en la vida d'algunes persones. El cristianisme neix d'aquí. No és una ideologia, no és un sistema filosòfic, sinó que és un camí de fe que parteix d'un esdeveniment, que té lloc davant els primers deixebles de Jesús. Pau ho resumeix així: Jesús va morir pels nostres pecats, va ser enterrat, i el tercer dia va ressuscitar i es va aparèixer a Pere i als Dotze (cf. 1 Cor 15,3-5).

Aquest és el fet: va morir, va ser enterrat, va ressuscitar i es va aparèixer. És a dir, Jesús és viu! Aquest és el nucli del missatge cristià.

En anunciar aquest esdeveniment, que és el nucli central de la fe, Pau insisteix sobre tot en l'últim element del misteri pasqual, és a dir en el fet que Jesús ha ressuscitat. Si de fet tot s'hagués acabat amb la mort, en Ell tindríem un exemple de dedicació suprema, però això no podria provocar la nostra fe. Va ser un heroi. No! Va morir, però va ressuscitar. Perquè la fe neix de la resurrecció. Acceptar que Crist mor, i que ha mort crucificat, no és un acte de fe, és un fet històric. En canvi creure que ha ressuscitat, sí.

La nostra fe neix el matí de Pasqua. Pau fa una llista de les persones a les quals s'apareix Jesús ressuscitat (cf. vv. 5-7). Tenim aquí un petit resum de totes les narracions de la Pasqua i de totes les persones que estan en contacte amb el Ressuscitat. Encapçalant la llista hi ha Cefas, és a dir Pere, i el grup dels Dotze, després “cinc-cents germans” molts dels quals encara podien donar-ne testimoni, a continuació s'esmenta Jaume. L'últim de la llista – com el menys digne de tots – és

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Maximino Cerezo Barredo, Emmaús.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Espai de reflexió i silenci

ell mateix. Pau diu de si mateix: “Com un nascut fora de temps” (cf. v. 8). Pau fa servir aquesta expressió perquè la seva història personal és dramàtica: ell no era un escolanet, sinó que era un perseguidor de l'Església, orgullós de les seves conviccions; es sentia com un home arribat amb una idea molt clara del que era la vida amb els seus deures. Però en aquest quadre perfecte – tot era perfecte en Pau, ho sabia tot – en aquest quadre perfecte de vida, un dia succeeix el que era absolutament imprevisible: la trobada amb Jesús Ressuscitat, anant cap a Damasc. Allà no hi va haver només un home que cau a terra: hi va haver una persona atrapada per un esdeveniment que li capgira el sentit de la vida. I el perseguidor es converteix en apòstol, per què? Perquè jo he vist Jesús vivent! Jo he vist Jesucrist ressuscitat! Aquest és el fonament de la fe de Pau, com de la fe dels altres apòstols, com de la fe de l'Església, com de la nostra fe. Que bonic que és pensar que el cristianisme, essencialment és això! No és tant la nostra recerca de Déu – una recerca, de la veritat, amb tants dubtes –, sinó més aviat la recerca de Déu en nosaltres. Jesús ens ha pres, ens ha agafat, ens ha conquerit per no deixar-nos anar més. El cristianisme és gràcia, és sorpresa, i per això pressuposa un cor capaç de meravellar-se. Un cor tancat, un cor racionalista no és capaç de meravellar-se i no pot comprendre què és el cristianisme. Perquè el cristianisme és gràcia, i la gràcia només es percep, i a més es troba amb la meravella de la trobada.

Així, tot i que som pecadors –tots nosaltres ho som –, si les nostres intencions només s'han quedat en el paper, o si mirant les nostres vides, ens adonem que hem tingut tants fracassos... El matí de Pasqua podem fer com aquelles persones de les quals ens parla l'Evangeli: anar al sepulcre de Crist, veure la gran pedra bolcada i pensar que Déu està preparant per a mi, per a tots nosaltres, un futur inesperat. Anar al nostre sepulcre: tots en tenim una mica a l'interior. Anar allà, i veure com Déu és capaç de sortir d'allà. Aquí hi ha felicitat, aquí hi ha joia, vida, on tots pensaven que només hi havia tristesa, derrota i foscor. Déu fa créixer les seves flors més boniques enmig de les pedres més àrides. Ser cristians no significa partir de la mort, sinó de l'amor de Déu per nosaltres, que ha vençut el nostre pitjor enemic. Déu és més gran que qualsevol altra cosa, i només amb una espelma pot vèncer la més fosca de les nits. Pau crida, fent-se ressò dels profetes: «On és, oh mort, la teva victòria? On és, oh mort, el teu fibló?» (v. 55). Aquests dies de Pasqua, portem aquest crit en el cor. I si ens pregunten el per què del nostre somriure i el nostre compartir amb paciència, aleshores podem respondre que Jesús és encara aquí, que segueix essent vivent entre nosaltres, que Jesús és aquí, a la plaça, amb nosaltres: viu i ressuscitat.

Audiència General 19 d'abril 2017

L'Esperança cristiana

19. Crist Ressuscitat, la nostra esperança (cf. 1 Cor 15)

Traducció per Josep M. Torrents Sauvage

Col·laboracions

Signes de resurrecció

Com podem fer ressorgir les comunitats cristianes o les congregacions religioses que, en el món occidental, sembla que s'esllangueixen a marxes forçades? L'esplendor del passat és un mer record. La grandesa d'una època perd la mida al mirall retrovisor. Els cants i el llorer del Diumenge de Rams redueixen el seu ressò en els replecs de la memòria. El futur, després de fases de passió i mort, és la tomba buida. Davant d'ella, brota el vertigen del no-res. Els lideratges es desdibuixen. Els deixebles es dispersen. Els temps de glòria, de la multiplicació dels pans, dels miracles, de les multituds... queden tan enrere. N'hi ha que somien a recuperar-los, però no hi ha res a fer. D'altres s'aferren a les formes com si en elles hi hagués la vida. Ombres, només ombres. El futur és nou. El futur és diferent. El futur és imprevisible. Es tracta d'abaixar la guàrdia o de mantenir el tipus, la convicció i la fe en uns paràmetres que no depenen de nosaltres.

Primer, la creu. L'imperi de la cristiandat s'esquerda per tot arreu. El recurs d'apedaçar-la permet prolongar-la per un temps, però no l'eximeix de la seva passió i mort. L'Església de Constantí ha escrit moltes pàgines de glòria, però s'ha allunyat del perfum de l'Evangelí. Si no es perd tot, no es

pot guanyar tot. La seguretat no pot residir en la consistència de la barca, sinó en la presència de Jesús en ella. Costa tant veure la vida des d'aquesta òptica! Tenim massa inoculats els virus de la mundanitat espiritual. Èxit, reconeixement, poder, prestigi, diners... La creu parla de fracàs, de fragilitat, de pobresa, de menyspreu... Un dilema que no admet mitges tintes.

Segon, la tomba buida. Quan les dones i els deixebles volen plorar la mort de Jesús, acudeixen a la tomba. Van tenir una sorpresa majúscula, perquè la troben sense el cos del crucificat. El buit genera horror, desitjos d'omplir-lo de qualsevol cosa o, també, ens obre a un cel nou i a una terra nova. La temptació de les comunitats cristianes, de les congregacions religioses, consisteix a no saber interpretar els signes. Ningú no s'ha endut Jesús, és ell qui ens vol portar a una dimensió nova. Viure el buit, afrontar-lo de manera creativa, és un pas inevitable. Les temptacions assetgen perquè es pot generar frustració i desesperança. Es tracta d'una crida a un canvi substancial.

Tercer, la vida nova de la resurrecció. Ja res no és com abans. La presència del Ressuscitat donarà vigor a uns deixebles que es van amagar en les hores difícils, que van témer les autoritats injustes, que van tremolar

Col·laboracions

davant la insinuació del seu origen galileu. Portar el signe de Jesús els podia conduir a la creu. Ara, la creu els proporciona la força d'anunciar el Regne de Déu amb humilitat, però sense complexos. Temps de l'Esperit. Són els signes de la resurrecció.

Les comunitats cristianes, les congregacions religioses, entenen per fi que el deixeble no és més que el seu mestre. Amb humilitat. Sense complexos.

Lluis Serra

Els deixebles d'Emmaús

Descripció: Obra del “pintor de la teologia de l'alliberament”, Máximo Cerezo Barredo, que trobem al temple parroquial de sant Antoni Maria Claret, al barri de Balàfia de Lleida. Fa tres metres d'ample per tres d'alçada i presideix el presbiteri. La seva relació amb el bisbe Pere Casaldàliga ha donat lloc a diverses obres murals a la Catedral de la Prelatura de São Félix do Araguaia.

Meditació: El retaule té forma de creu, incorporant la imatge al símbol cristià. A les parts laterals apareixen un home i una dona a banda i banda, reservant la part central al Crist, que parteix el pa. A sota, un calze de vi i un llibre obert, les Escriptures, amb la citació “El reconegueren al partir el pa”. Aquesta obra ens porta a reconèixer el Ressuscitat en les escriptures, el sagrament eucarístic, la comunitat i la donació d'un mateix. Una invitació a passar de la dispersió i pessimisme individualista a la trobada i la joia de Pasqua. Per altra banda, la referència llatinoamericana i a la teologia de l'alliberament ens menen a dur la bona nova pasqual a tots els crucificats de la història.

L'obra de Cerezo representa Jesús amb dos deixebles, a Emmaús, un home i una dona en el moment de partir el pa.

Col·laboracions

Resum 85ª Reunió Interdiocesana del dia 4 d'abril de 2017

Van estar-hi presents totes les diòcesis, amb l'excepció de Mallorca i de Menorca que no van poder desplaçar-se. Algun coordinador no hi va poder participar i va estar representat per membres de la coordinadora. Vam començar a les 10 del matí amb una pregària preparada pel consiliari interdiocesà Mn. Moretó. Es va comentar la situació de les diòcesis i els actes que porten a terme. Vàrem seguir amb les reflexions sobre els temes de renovació i rejueniment, la dificultat de trobar nous col·laboradors per a les coordinadores i que acceptin el compromís i la responsabilitat de treballar pel Moviment. També la renovació dels nostres grups amb persones més joves i que tinguin interès amb Jesús i els seus ensenyaments i propostes. El paper dels rectors per aconseguir la formació de nous grups. És un tema que ens preocupa i ens demana intensificar el treball d'apostolat per aconseguir ampliar el ressò del nostre Moviment com a servei a l'Església i a la societat. Sobre el temari del curs actual, van haver-hi diversitat d'opinions, majoritàriament que era dens i amb un llenguatge reiteratiu i de difícil comprensió. El consiliari interdiocesà va comentar que això demanava més treball als consiliaris i animadors per fer ressaltar el que de bo té el temari per als laics.

Trobada interdiocesana a Solsona el dia 9 de maig del 2017. El coordinador diocesà va presentar un disseny de tota la jornada. Començant amb l'arribada al pavelló polivalent i un petit esmorzar a partir de 2/4 d'10. A partir d'1/4 d'11, benvinguda i petits parlaments. Després, a 1/4 de 12, anada a la catedral amb guies o amb 3 autobusos per als que ho necessitin. De les 12 a 3/4 d'1, explicació històrica de la catedral i a continuació, l'Eucaristia. Un cop acabada, tornada al pavelló polivalent per dinar, a peu o amb els autobusos per als qui ho necessitin. A 2/4 de 3, dinar de germanor. A partir de les 5 de la tarda, hora dels adéus. **Important, els tiquets del viatge i del dinar serviran també per als bancs de l'església.**

Es va fer l'explicació de la pàgina web de Vida Ascendente amb una base de dades, distribuïda per a totes les diòcesis d'Espanya, agrupades per zones geogràfiques. Catalunya i Les Illes (Mallorca i Menorca) en formen una. Cada bisbat serà responsable de les dades de la seva diòcesi; solament ells podran entrar o treure dades del seu bisbat. Cada diòcesi tindrà un equip que recollirà i introduirà les dades amb una clau personal per a cada una. En Vicenç posa a disposició de les diòcesis un equip d'ajuda per als qui ho necessitin. Aquest projecte l'ha

Col·laboracions

desenvolupat Vicenç Quinquilla per encàrrec de la Comissió permanent de Vida Ascendente.

Per al curs 2017-2018, Mn. Joan Bajo ha preparat el temari que té per títol “Primavera en la tardor de la vida”. Ens va fer un petit tast del contingut i el perquè i la motivació del tema escollit. Es traduirà al castellà i es portarà a l’impremta per preparar els temaris del proper curs.

S’ha preparat un text en format llibret amb el títol “**Amistat-Espiritualitat-Apostolat**”, que servirà per donar informació del nostre Moviment i per treballar-lo en els nous grups. Explica els tres pilars i també les petites comunitats que són els nostres grups. Amb informació de la història i dinàmica del Moviment. A la vegada s’ha actualitzat el tríptic que parla

de Vida Creixent per fer-ne ressò i propaganda a les parròquies on hi ha grups i també on no n’hi ha. Dels llibrets com dels tríptics hi ha la versió catalana i castellana. S’enviarà per carta a totes les diòcesis de Catalunya i Les Illes, als bisbes i als coordinadors i consiliaris perquè coneguin les nostres inquietuds i iniciatives.

Tot seguit l’Eucaristia concelebrada pels consiliaris presents i presidida per Mn. Josep Maria Aresté Miret, vice-consiliari del bisbat d’Urgell.

Després, un dinar de germanor i amistat, no va faltar la fotografia dels qui hi van participar, que ens recordi aquest dia de treball i col·laboració i l’alegria de compartir una mateixa fe amb il·lusió, esperança i estimació. Gràcies a tots per la vostra estimació i dedicació al nostre estimat Moviment i fins la propera.

Col·laboracions

A todos los Presidentes y Consiliarios Madrid 17 de abril de 2017

Queridos amigos:

Como todos sabéis celebramos el encuentro anual de presidentes diocesanos el pasado mes de abril. Con esta carta espero haceros llegar un resumen de lo ocurrido en el encuentro, y adjunto la documentación de las conferencias y los resúmenes de los trabajos en equipo, con el fin de que transmitáis a los animadores lo que aquí se vivió y de ese modo llegue la experiencia que compartimos a todos los grupos del movimiento.

En primer lugar escuchamos a D. Juan Antonio Castañeda hablarnos sobre la esencia de la espiritualidad en Vida Ascendente desde sus orígenes en España, hasta ahora y como la ve él hacia el futuro, D. Juan como la mayoría de vosotros sabéis es uno de los fundadores del movimiento en España. Podemos escuchar esta conferencia en nuestra página web, ya que gravamos en video todo lo que nos contó. Francamente esta conferencia es una joya que todos debemos disfrutar.

A continuación Maricarmen Gutiérrez y Ángel García, nuestros queridos amigos que tanto bien están haciendo por Vida Ascendente, nos hicieron una exposición sobre la formación y la importancia de la misma. La formación en nuestro movimiento es la actividad por excelencia. La experiencia de Maricarmen y Ángel que nos transmitieron en su conferencia, puso de manifiesto que debemos de prestar el máximo de atención a la formación. Nuestros encuentros de grupo son en sí mismos formativos, donde todos compartimos, el conocimiento y la experiencia de la Palabra y de la vida. Orientar adecuadamente los encuentros es fundamental.

Se profundizó sobre este tema, tanto en la conferencia como en los trabajos de los grupos que se formaron, para compartir, las experiencias y las necesidades, que quedaron manifestadas en los resúmenes que compartimos y de los cuales adjuntamos los más relevantes.

Se propuso facilitar jornadas de formación en las diócesis que así lo requieran, de cara al próximo curso os mantendremos informados.

En la segunda jornada escuchamos a D. José Manuel Almuzara Gaudinólogo y arquitecto, Presidente de la asociación pro beatificación de Antoni Gaudí

Col·laboracions

en una conferència sobre la força de la fe en Antonio Gaudí. Mirar com la fe hizo de la obra de Gaudí una manifestació de la contemplació de la obra de Dios en la historia y en la naturaleza. Fue un privilegio para los que asistimos y que todos podremos ver y oír en la grabación en nuestra web próximamente.

Y como colofón del encuentro Ángel García nos presentó el guión del próximo curso que habla sobre la eucaristía, como cada año tendremos en nuestras manos una joya que nos ayudará a vivir la celebración eucarística como con celebrantes, para los muy formados los servirá de recordatorio y para los demás entre los que me encuentro nos ayudará a saber concelebrar a conocer cada uno de los momentos de la eucaristía de un modo sencillo. En definitiva a participar y disfrutar la celebración con más conocimiento y sobre todo con más cercanía.

Os ruego encarecidamente que esta carta y la documentación que adjuntamos del encuentro la hagáis llegar a todos los grupos de vuestras diócesis. Recibir un abrazo fraterno.

Álvaro Medina, Presidente General

Col·laboracions

Aturar-se. Cicle A. Sintonia N

- Xiuuu... RRR... esteu escoltant sintonia “artèria comarcal”. Recordeu el nostre bulevard del bon viure: -Deixeu-vos portar pel vostre mal geni per a ser el líder de les vostres amistats. Sigueu lliures amb els vostres embolics amorosos. Toqueu diner fàcil amb tota mena de trapelleries; així el vostre fill sortirà ben educat per ser bon comerciant. La vostra salut corporal, mental i espiritual serà molt satisfactòria amb tota mena d’ènèrgics estimulants, procurant fugir de tot contacte amb pràctiques religioses que traumatitzen...

- RAU... Tiii... Aquí sintonia “ràdio salut”: -Procura trobar-te bé amb tu mateix. Tu ets el teu millot amic. De totes les coses per a gaudir de la vida, el millor regal és la vida sana per a fruir de totes les coses. No sols manca diner. Falta saber com es “pot” guanyar, que sempre és pel bon treball. És freqüent que el qui té molts de diners a la cartera, no tingui res més que això. I “això” és tenir molt poc. Hom diu: -Sigues bo i seràs feliç. També és veritat: -Sigues feliç i seràs bo. El psicòleg Gustau Jung va confessar: -Els moments més importants de la meua vida han estat els moments de fe, esperança, amor i comprensió. Tot sovint diem: -Déu ho ha volgut així. I de fet, sols ha invertit la nostra voluntat, perquè solament ens importa fer la nostra pròpia voluntat.-

- Nyiiu... BRRR... Sintonia N, de ràdio Natzaret: -Jo sóc el Bon Pastor. El qui no entra per la porta del corral, salta per la tanca, és un bandoler. Les ovelles en fugen perquè no reconeixen la veu dels estranys. Els lladres només venen per robar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida sana a desdir, i aprenguin a viure!

Mn. Pere -diaca

Cultura

Pel·lícula

Mandarinas. Coproducció entre Geòrgia i Estònia, 2013. Director i guionista: Zaza Urushadze. Música: Niaz Diasamidze. (atenció a ella). Nominada als Òscar i als Globos

d’Or, com a millor pel·lícula de parla no anglesa. Premis: Annex: Satèl·lit a la millor pel·lícula estrangera. Gaudí... Lloc: Geòrgia en 1990. Durant la independència de la província d’Abjúsia. Pobles: georgians, Txetxens, estonians, russos.

Cultura

Aquesta és l'última pel·lícula que he vist, però no em limitaré només amb posar una referència i un resum. La explicaré.

Vagi per endavant que, encara que hagi trets i soldats dins d'aquest històric esdeveniment bèl·lic, és una de les pel·lícules més vitalment antibèl·licistes que he vist.

Dos pobles, dues ètnies, dues cultures, dues religions..., es disputen el domini de la terra comuna, als anys 90 del passat segle. També una extensa població estoniana està establerta des de fa molt temps en aquestes terres. Tots han conviscut fins aquest moment de conflicte.

Al començament de la pel·lícula, la majoria dels estonians ha tornat o està tornant al seu país d'origen. Un d'ells, Ivo, decideix quedar-se per ajudar el seu amic Margus a recollir la collita de mandarines. Passa gran part del seu temps al taller construint les caixes en què ha de transportar la fruita. Quan gairebé té dues-centes caixes preparades, Margus li informa que la collita és tan abundant que necessitaran més i que si no aconseguixen gent per a la recollida la collita es perdrà.

Poc temps després dos cotxes enemics s'enfronten gairebé a la porta de casa i dos soldats de grups diferents sobreviuen greument ferits. Ivo els acull a casa seva i els cura amb l'ajuda de Margus i l'últim metge

estonià a punt de marxar.

Però hi ha un altre grup en litigi. Poc després que un obús perdut hagi destruït la casa de Margus, apareix una patrulla russa.

Rússia ha entrat en la guerra com ajuda a Txetxènia, en teoria. Com de costum amb els seus propis propòsits, i la seva intervenció s'intensifica, complica i allarga el conflicte. Quan el cap de la patrulla, decideix no creure al seu aliat txetxè i ordena als seus homes matar a tots, és el georgià des de la casa qui amb les armes amagades fins aleshores, salva la vida del seu enemic i la d'Ivo, acabant amb els russos, a costa de la seva vida.

Només aquests tres moments: la lluita des dels cotxes, l'obús i el dels russos, són els de ritme més ràpid. I els únics en els quals es percep que hi ha una guerra.

La resta és la vida, la collita, les converses, cada vegada més fluides. Primer amb Ivo, després de tots al voltant de la taula o al foc. És en aquesta escena on l'al·legat contra la guerra i contra l'estúpidesa dels enfrontaments, marca el més llarg i apassionat discurs de l'estonià. Unes paraules que fan callar a tots i reflexionar llargament a l'espectador. L'obra ha passat fa temps per pantalla. Però està disponible en DVD per si a algú li ve de gust veure-la o fer-la servir com a reflexió amb algun grup.

Agenda 2017

Maig

Dijous 4: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – PARTICIPACIÓ DE LA GENT GRAN EN LA VIDA PÚBLICA.

Dimarts 9: TROBADA INTERDIOCESANA A SOLSONA.

Tot el dia. Reserves a partir del dia 3 d'abril. El preu del transport, dinar, documentació, és de 35 euros per persona. Horari trobada ¾ de 8 del matí, sortida a les 8, en els llocs assignats: plaça Catalunya i Sta. Eulàlia de Vilapicina.

Juny

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema X – EL DESCANS. LA SANTIFICACIÓ DEL DIUMENGE, DIA DEL SENYOR

Dissabte 17 de juny : Trobada final de curs oberta a tothom. Matí a la parròquia de la Verge de la Pau. Inici a les 10:30. Conferenciant P. Francesc Riera S.J.

Juliol

Oberta la secretaria fins el dijous dia 6.

TEMARI DEL CURS 2016-2017, "PAPER DELS LAICS EN L'ESGLÉSIA I EN EL MÓN" DE MONS. JAUME PUJOL, ARQUEBISBE DE TARRAGONA

Aquests llibres, son un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluç, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq. - Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN